[Aage Fogh.]
den, at der ikke på rigsdagen har været tale om befæstningsanlæg på Langeland. Det har ikke været drøftet i forsvarskommissionen, der er ingen bevilling givet fra det udvalg, der er nedsat for at kontrolere forsvarsministerens handlinger på dette område, men ikke desto mindre har man forsøgt at købe 3 ejendomme på Langeland, og man har ført jern derover til det kommende bygningsværk. Jeg tror, det havde været klogt og rigtigt, om den højtærede forsvarsminister havde informeret de organer, der nu er sat til at kontrolere disse ting, så jeg hos dem kunne have fået den rette oplysning. Jeg har spurgt forsvarskommissionen, jeg har spurgt det udvalg, der sidder for at føre tilsyn, men ingen vidste noget om, hvad der skulle foregå derovre. Derefter rejste jeg mit spørgsmål på en tilbørlig måde, og så må jeg i høj grad erklære mig utilfreds med det svar, den højtærede forsvarsminister har givet.

Forsvarsministeren *(Harald Petersen):* Jeg kan ikke tjene det ærede medlem hr. Aage Fogh i, at han skal bestemme, hvornår jeg fremsætter udtalelser, og hvilke udtalelser jeg fremsætter i forbindelse med det departement, jeg har et administrativt ansvar for. Det må afhænge af de foreliggende omstændigheder, og der har ved finanslovdebatten, som jo berører mange forhold, været en naturlig anledning til at lette mit hjerte for nogle betragtninger, som i høj grad har været mig magtpåliggende gennem længere tid.

Med hensyn til det reelle spørgsmål vil jeg gentage overfor det ærede medlem, at det, der er kærnepunktet i denne sag, er, at der ikke til dato, som jeg sagde for lidt siden, er truffet nogen art af bindende dispositioner, der præjudicerer den afgørelse, som finansudvalget og andre myndigheder, der får disse spørgsmål forelagt, til sin tid skal træffe. Der er i dette som i mangfoldige andre tilfælde, hvor man fra administrationens side har ønske om at foreslå et projekt og gennemføre det hurtigt, hvis det får den fornødne tilslutning, sket det, at man har truffet orienterende aftaler, men uden bindende virkning til nogen side, og jeg har med hensyn til det spørgsmål, som det ærede medlem igen berørte, nemlig tilførslen af visse jernbeholdninger, i min første tale givet det ærede medlem et klart og tydeligt svar på, hvorledes der er disponeret, og hvad der var baggrunden for denne disposition. Der er intet at beklage sig over i nogen som helst retning fra rigsdagens side.

(Kort bemærkning).

Aage Fogh: Jeg tror nok, det høje ting vil være enigt med mig i, at jeg har grund til at fremsætte et bestemt ønske om, at den højtærede forsvarsminister, når han vil korrekse pressen, gør det på en sådan måde, at det tydeligt fremgår, at det er pressen, det drejer sig om, og ikke et af rigsdagens medlemmer. Jeg henstiller, at de, der har interesse i at studere sagen nærmere, ser på mit spørgsmål, der er refereret sp. 840—841 i folketingstidenden; hvis man læser det, vil man se, at mit spørgsmål er fremsat på en rimelig måde.

Med hensyn til dispositionerne, højtærede minister, kan jeg forsikre, at den fremgangsmåde, der er anvendt, i høj grad er egnet til at bringe uro. Jeg vil da spørge den højtærede minister lige ud: Hvis den deputation, der var derovre, havde opnået et håndslag fra manden, havde forsvarsministeren så ikke været ejer af tre ejendomme på Langeland? Er det ikke en temmelig kraftig disposition at træffe, inden man har spurgt de udvalg, der skal give bemyndigelsen?

Forsvarsministeren *(Harald Petersen):* Der er ingen militære instanser, der i disse spørgsmål kan handle udenom ministeren, og de militære instanser, der har haft den orienterende forhandling på Langeland, har ingen myndighed haft til at træffe nogen som helst beslutninger af økonomisk bindende karakter; de ville ikke have været bindende, sålænge jeg ikke har sanktioneret dem.

Må jeg så iøvrigt sige til det ærede medlem i anledning af det spørgsmål, han stadig kredser om, at jeg synes, han efter den forklaring, jeg har givet ham, føler sig i ualmindelig grad ramt af de bemærkninger, jeg har fremsat. Jeg har søgt at trøste det ærede medlem og givet en forklaring til ham om baggrunden for de udtalelser, som jeg fremsatte, og jeg vil gerne sige, at det er meget vanskeligt at give en brugsanvisning såvel for pressen som for folk, der deltager i offentlige diskussioner om disse forhold, med hensyn til hvad man kan sige, og hvad man ikke kan sige. I så henseende anbefaler jeg enhver at gribe i sin egen barm, og jeg tror, at man ved fornuftig eftertanke, når man altså bruger eftertanken, vil kunne forstå, hvad det er opportunt at diskutere offentligt i disse spørgsmål, og hvad det er inopportunt at diskutere; så meget sans for det reelle tror jeg at både pressen og andre, der deltager i den offentlige diskussion, må have.